Вітько сопе.
Вітько стражда,
перебира ногами.
Він за столом.
Він пише твір:
"Я помагаю мамі".

Старанно, олівець гризе
та супить брови грізно,
але нічого — хоч умри!
до голови не лізе...

Та ось
тихесенько зайшла
в його кімнату мама:
— Вітюнь, будь ласки,
в магазин
сходи за сірниками.

— Ідея! —
вигукнув синок,
а мамі:
— Ну й морока!
Сама піди! Я твір пишу
і не ступлю ні кроку.

Виходить мама.
А Вітько
швиденько пише в зошит:
"Я в магазин умить іду,
як тільки мама просить..."

Хвилин за десять мама знов
з'являється у дверях:

— Вітюнь,
картопельки начисть,
а я зварю вечерю.

— Сама начисть! —
схопивсь Вітько.
ось-ось од крику лопне.
— Я твір пишу!
Я зайнятий,
а ти — якусь картоплю!

Виходить мама.
А синок
писати знов сідає:
"Я мамі сам варю обід,
вечерю та сніданок..."

Радіє син:
— Чудовий твір!
Оцінка буде гарна!.. —

І геть не думає про те,
що він радіє марно.